

РУМЕН ЧЕНКОВ

В БУРЯТА

chitanka.info

Сякаш за броени минути притъмня. Големи, черни облаци надвиснаха над градчето и когато Калина отпрати последните си клиенти, бързащи да се приберат по домовете си преди да завали, закапаха първите тежки капки, предвестници за идващата буря.

Калина обърна табелката така, че надписа „Затворено“ да се вижда от улицата и се върна зад тезгяха. Трябваше да преброи парите от днешния оборот, отново да подреди стоките зад себе си, да премете и измие пода и чак тогава да му мисли как ще се прибира. Надяваше се дъждът да е на облак и да премине бързо. Не си беше взела чадър, пък и как би могла да предвиди, че ще завали. Когато в един часа по обяд тръгна към магазина, грееше ярко слънце и нищо не предвещаваше тази рязка промяна на времето.

Когато прибра кофата и парцала в склада, магазина беше готов утре да посрещне клиентите си, а докато тя го привеждаше в ред, във вече валеше като из ведро. Калина не живееше много далече, но дори и да тичаше до в къщи, това нямаше да я спаси от пороя, затова реши да изчака в магазина, докато престане да вали или поне да намалее.

„Дано Пенко не се е запилял в някоя кръчма и да се сети да намине“ — си помисли Калина.

Пенко — съпругът ѝ — се беше пропилил, от както преди два месеца го съкратиха. От десетина дни той отново имаше работа, но продължи да пие. Калина не одобряваше това, но съзнаваше, че нищо не може да направи, за да промени своенравния си съпруг. Много пъти се опита да го привлече в магазина, докато беше без работа и се шляеше, пиейки нейните пари, но той казваше, че не разбира нищо от търговия и упорито отказваше да ѝ помага. Най-лошото беше, че като се напие, започваше да ѝ натяква за двете бездетни години, които прекараха заедно.

Калина тръсна глава, сякаш, за да прогони лошите мисли и се отправи към масичката до прозореца, на която сервираше кафе на своите постоянни клиенти — винаги за сметка на магазина. Тази идея ѝ дойде по време на един разговор с млада лекарка от общинската болница. Разглеждайки щанда за дамско бельо, тя възкликна:

— При тези високи цени, сигурно не печелите много? Малко са тези, които могат да си позволят луксозни стоки. Сега на мода са кафе-баровите.

— Така е, но нали трябва да се облечеш, преди да отидеш на бар — каза Калина, леко подразнена от думите на жената. Искаше да ѝ каже, че това не е така и да ѝ натрие носа. Какво разбира тя от търговия?

Не успя, защото лекарката беше излязла, но тогава си каза: „Защо да не сложа една масичка и да черпя редовните си клиенти с кафе? Идеята не е лоша и мисля, че мога да опитам.“

Това се случи преди около година и оттогава клиентелата нарасна, а и оборота — също.

На тази масичка седна сега и се загледа през прозореца. Дъждът плющеше по нагретите преди това улици, които приличаха на кални реки. Калина обичаше стихииите, но предпочиташе да ги наблюдава от безопасно място. Гледаше небето, по което проблясваха огнените езици на светкавиците и си мислеше колко безпомощен и нищожен е човекът пред силата на природата. Мислеше си, че в такива моменти съприкосновението на човек с Бога, беше най-осезателно.

Докато я занимаваха тези мисли, навън съвсем притъмня и тя започна да се безпокои. Пенко сигурно си мисли, че тя вече се е прибрала и си кърка спокойно в някоя евтина кърчма, а тя ще трябва да седи тук — кой знае до кога...

В този момент, при блясъка на една светкавица, видя някакъв силует, очертан на остъклената врата и си помисли, че най-сетне това магаре, Пенко, идва да я прибере. Миг по-късно се почука и надеждите ѝ се разсеяха: мъжът ѝ нямаше да чука. Той просто щеше да натисне бравата и да влезе. Сигурно някой окъснял търси подслон. Калина стана и се запъти да отвори. Едва ли щеше да я чуе, ако му извика, че вратата не е заключена. Не можеш ли да натиснеш бравата, дявол те взел — си помисли. Отвори и каза:

— Влизайте. Не е заключено.

Пред нея стоеше мъж, който държеше студентска чанта над главата си, за да се предпази от дъжда, но тя не му помагаше много, защото целият беше мокър.

Той бързо влезе и затвори вратата. Свали чантата от главата си, погледна я леко усмихнат и каза с тон, като че ли се извиняваше:

— Благодаря! Видях Ви до прозореца и реших да си опитам късмета. Голям дъжд, а? Хала!

На ярката светлина, която излъчваше големия абажур, Калина видя пред себе си красив, четиридесет и пет-шестгодишен мъж със светло лице и приятен поглед. За пръв път го виждаше. Не беше тукашен, иначе щеше да го познава. Така е в малкия град.

— Не сте тукашен — каза.

— Не съм. Занимавам се с бизнес, който изисква постоянно пътуване. За втори път съм във вашия град и мисля, че започва да ми харесва.

Говореше, а очите му пробягваха по стройното ѝ тяло и сякаш я разсъбличаха. Калина знаеше, че не е първия мъж, който я оглежда така и това не я подразни: отдавна беше свикнала с мъжкия интерес. Улови се, че и тя го разглежда по същия начин, и страните ѝ пламнаха. „Боже, каква съм глупачка — помисли си тя. — Защо стоим на средата, като истукани?“

— Заповядайте! — изведнъж се засуети Калина. — Настанете се на масата. Ей сега ще направя по едно кафе. Този дъжд няма да престане скоро.

— Да, благодаря! Отвратително време, наистина.

— Съблечете шлифера. За съжаление не мога да ви предложа нищо, което да изсуши дрехите ви — каза Калина, наведена над кафеварката.

— Стига ми, че ме пуснахте на сухо. На ваше място аз не бих отворил. Вие сте привлекателна жена, а в такова време и сама...

— Това като комплимент ли да го приема или като загриженост?

— И двете — каза човекът, като се оглеждаше за място, на което да закачи шлифера, но като не намери такова, го сложи на облегалката на един от столовете.

— Благодаря и за двете!

Калина сервира двете кафета и попита:

— Искате ли коняк? Запазила съм малко за особени случаи. Ще ви дойде добре.

— Като този ли?

— Моля?

— Като този случай ли? — повтори въпроса си непознатия.

— Не си прави илюзии, господинчо! Е?

— Ще изпия една чашка с удоволствие.

Калина донесе половин шише коняк и две чаши. Наля на него, след това на себе си и седна.

— Наздраве!

— Наздраве, госпожице!

— Госпожо. Омъжена съм.

— А защо да не минем на малки имена? Казвам се Митко. А вие?

— Калина. Та, значи — казваш — бизнесмен. Не те е грижа много за документите в чантата. Доста трябва да са пострадали.

Новият познат на Калина погледна към чантата. Около нея се беше образувала локвичка, както и под шлифера.

— А, това ли? Май ти създавам неприятности.

— Не се притеснявай. Ще почистя.

— Вътре няма документи, а само някои пътни принадлежности.

Той отново я загледа с онзи разсъбличащ поглед. Очите му шареха по отвореното деколте на работната ѝ манта, която още не беше свалила.

— Винаги ли така упорито разглеждаш жените? — запита го, подразнена от неговата безцеремонност.

— Правиш ми впечатление. Рядко се среща жена с такъв усет за добър бизнес. Магазинът ти е подреден и с хубава стока.

— Не вярвам по деколтето ми да откривате тези неща.

— Пряма сте и това ми харесва. Ще запалите ли една цигара?

Калина посегна и си взе цигара от предложението ѝ пакет и след това се наведе напред, за да я запали. Мъжът отсреща нарочно държеше запалката близо до себе си, та тя трябваше доста да го приближи. От деколтето ѝ напиреха две сочни форми. Калина проследи жадния му поглед и посегна да се прикрие с ръка. Облегна се назад и задърпа от цигарата, гледайки през прозореца. „Да спира проклетия дъжд, че да се маха тоя от тука. Ако сега дойде Пенко, не знам как ще се оправям.“

— За какво се замисли? — стресна я Митко.

— За международното положение, приятел. Допий си кафето. Дъждът скоро ще престане.

Съзнаваше, че това не е вярно. Бурята бушуваше все така яростно, а вече беше нощ. Струваше и се, че стоят тука цяла вечност. Погледна часовника на отсрещната стена — беше едва осем и половина и това донякъде я успокои.

— Обидих ли те с нещо? — попита я Митко, като същевременно се пресегна и хвана ръката ѝ в своята, но тя рязко я издърпа. Този започваше да не ѝ харесва. Направо и стана антипатичен.

— Вече е време да си ходиш — каза тя и стана.

— В този дъжд?! Нима ще ме изгониш? Тъкмо започнах да изсъхвам.

„Трудно ще се отърва от този навлек“ — си помисли Калина, а на глас каза:

— Надявам се, че няма да стоиш тук цяла нощ.

— А защо не? Прекарваме си чудесно.

— Забравяш, че съм омъжена и мъжът ми ще дойде скоро.

— А, да. Мъжът ти.

В този момент изгасна тока. Изминаха няколко секунди в мълчание, но на нея ѝ се стори, че измина цял час. Усети, че сърцето ѝ започва да бие учестено. За пръв път изпита страх от факта, че е сама с този непознат човек, а отвън беше проклетата буря и пустите улици.

— Ще отида да донеса свещи — опита се да прикрие треперенето в гласа си, но не успя.

— Да ти помогна ли?

— Ще се оправя, познавам си магазина.

— Не се съмнявам, но все пак ще дойда с теб.

— По дяволите! — изруга Калина, препъвайки се в тъмното. Залитна напред и усети металния ръб на тезгяха да се връзва в корема ѝ. Потърси вратичката, през която се минаваше от другата страна. Помогна ѝ мощна светкавица, която освети целия магазин, макар и за част от секундата. Мина през нея и тогава усети ръцете му на кръста си.

— Господине! — извъртя се и го блъсна в гърдите. Казах ви, че сама ще се справя.

— Искам само да помогна — каза Митко и в ръката му проблесна жълтото пламъче на запалката. — Винаги ли така изразяваш благодарността си?

— А вие винаги ли сте толкова нахален?

— Искаш да кажеш „галантен“. Защо премина на Вие? Бяхме почти близки. Хайде, маце, заедно ще дочакаме края на бурята и ще ни бъде хубаво.

В този момент силен удар под брадичката я разтърси цялата.

Когато отвори очи, първото нещо, което видя беше една огромна, черна сянка върху бял таван, която сякаш танцуваше странен танц. Миг по-късно разбра, че лежи на пода в склада, а ръцете и краката ѝ бяха странно обездвижени. С ужас откри, че е гола, а краиците ѝ — вързани за железните пръчки на рафтовете, поставени до двете срещуположни страни на тесния, подобен на коридор склад. Една свещ го осветяваше, поставена на пода от лявата и страна. Вдясно от нея беше коленичил нейния гостенин, а на лицето му цъфтеше мазна усмивка. Бъркайки в чантата, той каза:

— Чакам те да се събудиш, защото не искам да проспих това, което ще направим заедно.

Видя ръката му да бърка в чантата и да вади нещо, което Калина в първия момент не позна, но после разбра какво е: беше вибратор. Тя извърна глава назад и видя вързаните си китки. Този тип ги беше вързал с тънки найлонови въженца. „Носил е всичко това в чантата — помисли си тя. — Значи нищо не е случайно. Как можах да го пусна, по дяволите!“

Опита да освободи ръцете си, но те бяха здраво омотани и само си причини болка.

— Не можеш да се измъкнеш, затова не се опитвай — подхвърли мъжът, забелязал нейните опити. — Съветвам те, също, да не викаш. Никой няма да те чуе. Съжалявам, че трябваше да те ударя, но иначе щеше да ми създаваш неприятности, докато те приготвя.

Като каза това, той започна да си сваля панталоните.

— Мъжът ми ще бъде тук всеки момент и ще те убие, перверзник мръсен!

Думите ѝ целяха да го уязвят, но не се получи. Той вече беше свалил изцяло панталона и сега смъкваше слиповете.

— Мъжът ти, маце, едва ли ще тръгне някъде в това време, ако изобщо имаш мъж. Сега мисли за мен! Това ще е от полза и за двама ни.

След тези думи той взема вибратора, който беше оставил настрана, докато се съблече, и грубо проникна в нея, а с другата ръка започна да мастурбира.

— Гадна, мръсна свиня! Отвращаваш ме! Ще си го получиш, когато дойде мъжа ми.

— Ха, ха, ха! — Смехът му се заблъска в тясното помещение. — Откровено казано, не вярвам, че си омъжена. Нищо не го показва.

Докато говореше, той продължи да я обладава по този извратен начин и същевременно, да се самозадоволява, а на нея ѝ идеше да крещи от злоба и унижение. Животното беше решило, че не е омъжена, само защото тя си държеше халката в къщи, и сега то самодоволно се отдаваше на мръсните си инстинкти. Калина би го удушила със собствените си ръце, ако не бяха вързани.

А да вика, наистина нямаше смисъл. Дори и от тук се чуваше воя на бурята. Кой ще я чуе? Тя затвори очи и се опита да мисли за нещо, независимо какво, само да не чува сладострастните звуци, които този отвратителен човек издаваше. Искаше всичко да свърши по-скоро. Предполагаше, че като засити шантавите си желания, ще я остави вързана и ще си отиде. Страхуваше се да мисли, че може и да я убие. Господи, не!

Изведнъж тласъците, които я разтърсваха, престанаха и тя усети, че онзи остави вибратора в нея, но не отвори очи, докато топла, лепкава струя не я удари по бузата. Копелето се изпразни на лицето ѝ. Нещо започна да се преобръща в нея. Почувства, че ѝ се повръща от отвращение.

В този момент вратата на склада се отвори и на прага ѝ застана едър мъж. Когато Калина видя мъжа си, който държеше в едната си ръка полупразна бутилка и леко се олюляваше, изтръпна. Две бяха чувствата, които изпита в този момент: облекчение от това, че всичко свърши и страх. Повече се страхуваше, защото познаваше избухливия и сприхав характер на Пенко, особено, когато беше в това състояние, а то не предвещаваше нищо добро.

Другият мъж така се стъписа, че остана на колене, със смъкнати гащи. По лицето му личеше, че се досеща кой е човека, дръзнал да развали хубавия миг.

Пенко не му даде възможност да се опомни. Въпреки, че на пръв поглед беше доста нестабилен, с две големи крачки той успя да стигне до насилника, хвана го за реверите на още влажното му сако и го изправи на крака. С едно движение на силните си ръце го притисна до металните рафтове и процеди:

— Добре се забавлявате, мамицата ви!

Едната му ръка пусна реверите на изплашения прелюбодеец, стрелна се надолу и в следващия момент в нея проблесна острието на нож. В същото време, с другата ръка хвана провисналия член и гледайки собственика му в очите, той каза:

— Виждам, че собствения ти инструмент не върши работа — той посочи с поглед разтворения чатал на жена си, от който още стърчеше вибратора.

С едно рязко движение на ножа, Пенко отдели парчето месо от тялото на неговия притежател. Ужасния кръсък, който се изтръгна от гърлото на потърпевшия, не можеше да се опише. Той се сгърчи и обхвана с ръце обезобразените си слабини. Свлече се на пода, с ръце върху кървящата рана и притихна. Беше загубил съзнание.

Пенко хвърли отрязания член, от който капеше кръв, върху корема на Калина. Тя беше изцъклила очи от ужас. Всичко стана толкова бързо, че тя не успя да реагира по никакъв начин и да се опита да го спре. Не, че тоя гаден педераст ѝ беше много мил, а защото вече виждаше непоправимите последствия. Виждаше ухилените физиономии на ченгетата и тя — принудена да разказва десетки пъти тази унижителна история с най-малките подробности. Второ унижение нямаше да понесе.

Когато мъртвия пенис тупна на корема ѝ, вътре в нея отново започнаха да се надигат вълните на отвращението. Извъртя главата си настрани и повърна. Миризмата на повърнатото предизвика нови спазми и тя повърна отново. Всичко около нея се завъртя и придоби размазани очертания и тя почувства, че ще загуби съзнание. В този момент чу гласа на Пенко, който се беше върнал до вратата да търси шишето с ракия:

— Поне едно бебе да ти беше изчукал, а то с тая техника нямате никакъв шанс. Ама туй няма значение.

След това изля остатъкът от шишето около догарящата свещ, завинти капачката на шишето и с върха на обувката си бутна свещта. Загледа се в лумналия пламък, който подхвана най-близкия кашон и каза:

— Чао, курво!

Със залитаща походка излезе от склада, а огънят вече обхващаше кашона.

Калина гледаше слабите, все още, пламъци с растящ ужас. Опита се да извика, но като в страшен кошмар гласът ѝ отказа да ѝ се подчини. Искаше да извика след Пенко, да му каже, че няма вина, че бе насилена, но беше късно: Пенко излезе и я остави вързана. Изведнъж осъзна, че това е краят. Очите ѝ се разшириха от ужас и тя бясно се задърпа, но въжетата бяха здраво вързани, а този, който я беше вързал, не даваше признаци на живот.

Калина закрепця с всичка сила, после спря и започна да вика името на мъжа си, но ѝ отвърна единствено воят на бурята.

Габрово
1994 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.